

El Maquinista

Gaia i els homes subterranis ha estat guardonada amb el I Premi de narrativa infantil Ciutat de Picassent, a proposta del jurat integrat per Josep Palomero (Acadèmia Valenciana de la Llengua), Aina García Carbó (escriptora) i Ricard Peris (Andana Editorial).

Subvenciona:

**GENERALITAT
VALENCIANA**

Conselleria d'Educació, Cultura,
Universitats i Ocupació

ACADÈMIA
VALENCIANA
DE LA
LLENGUA

Picassent

© del text: Jesús Castellón Motta
© de les il·lustracions: Javier Lacasta Llácer
Revisió lingüística: Núria Farràs Giol

© Andana Editorial
Aureli Guaita Martorell, 18
46220 Picassent
andana@andana.net
www.andana.net
Tlf. 962 48 43 82

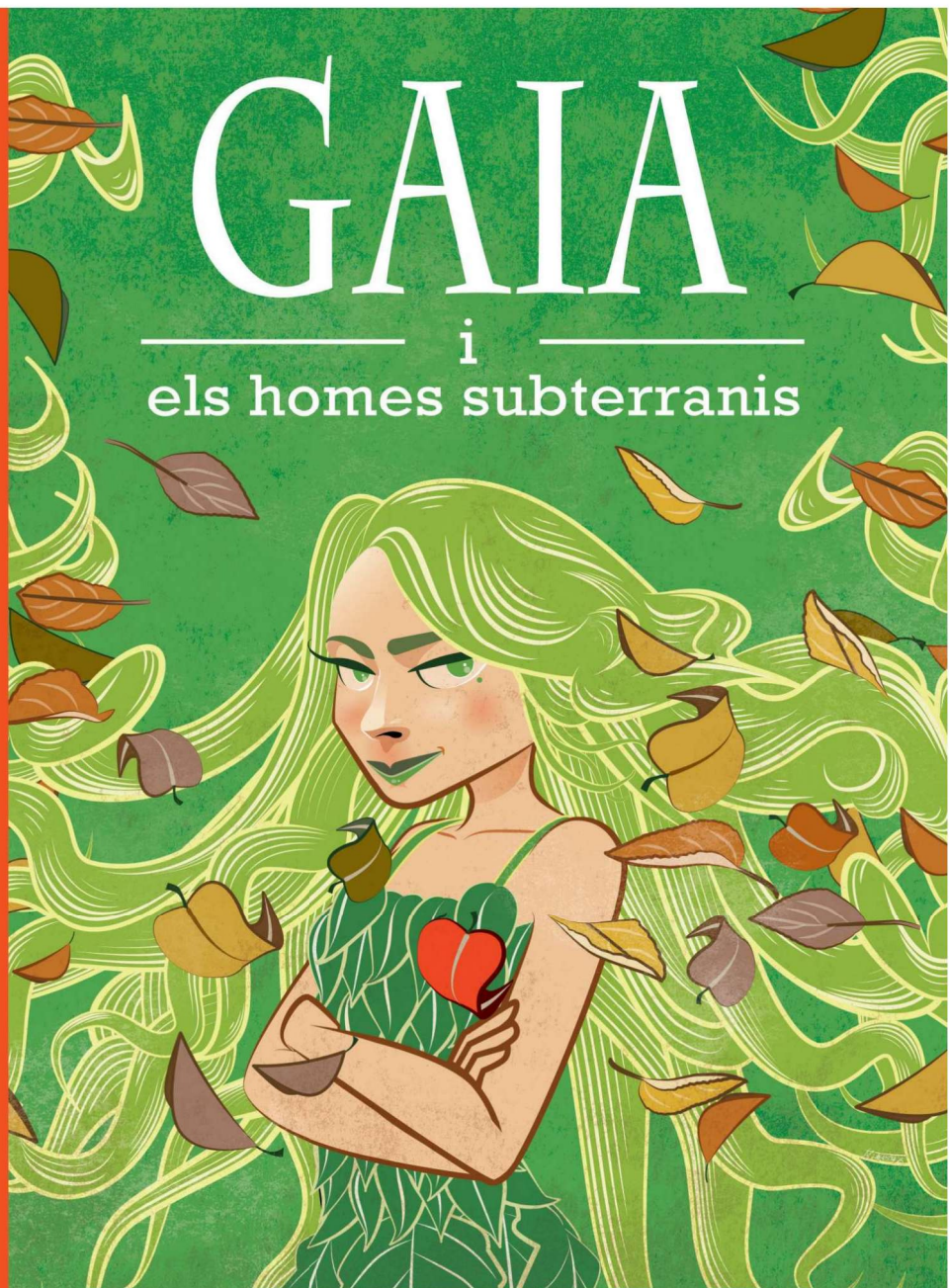
1a edició: novembre, 2025
ISBN: 979-13-87883-18-8
Dipòsit legal: V-4063-2025
Imprès a Imprenta Mundo

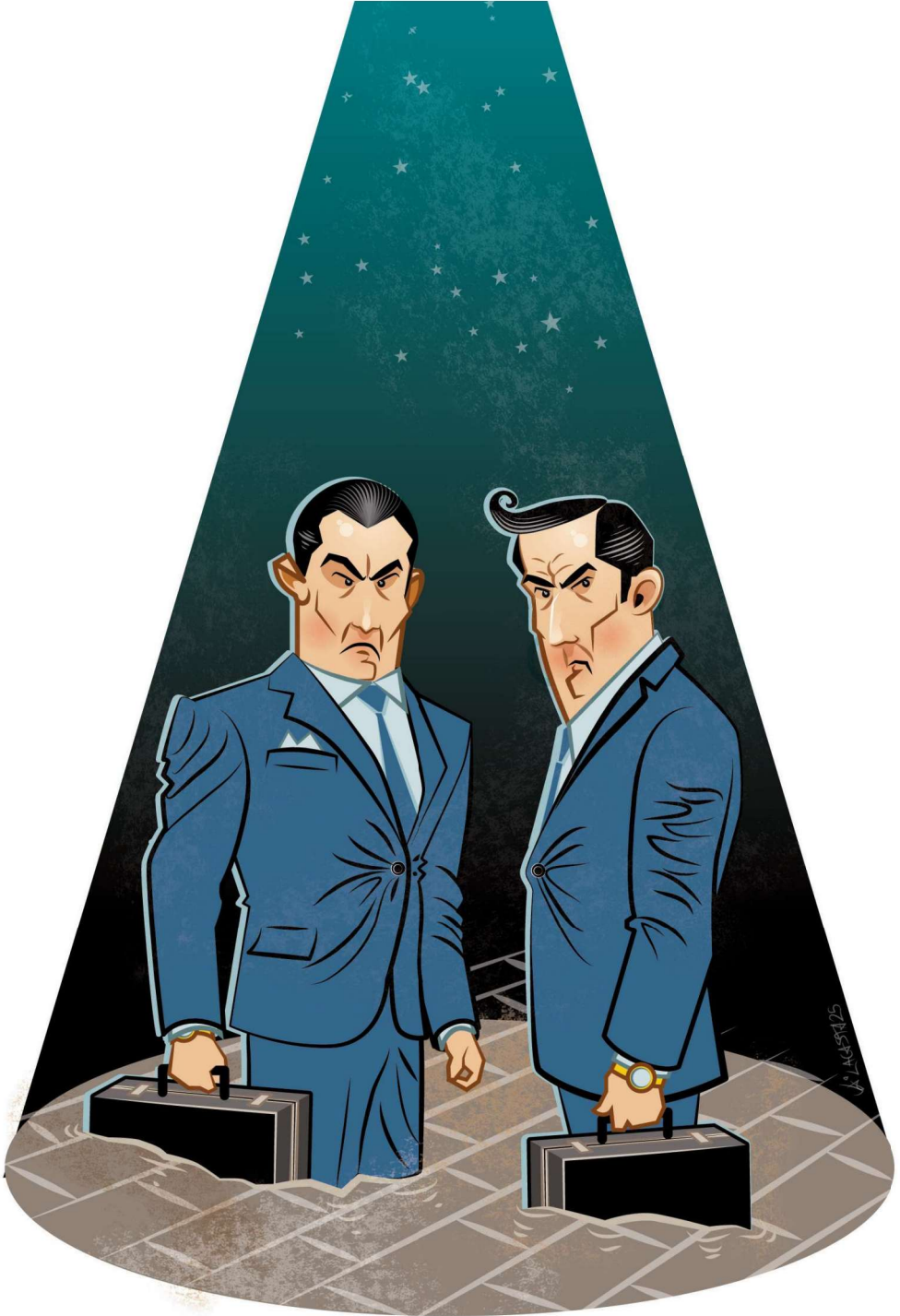
Queda prohibida la reproducció i transmissió total i parcial d'aquest llibre sota cap forma ni per cap mitjà electrònic o mecànic sense el permís dels titulars del *copyright* i de l'empresa editora. Tots els drets reservats.

GAIA

i
els homes subterranis

Jesús Castellón Motta / Dibuixos - Javier Lacasta Llácer

J. JACKSON 25

Preludi

En un carrer solitari, al voltant de la mitjanit, un home va sorgir de terra. Va sortir d'allà com si res, ben vestit i completament net. Al cap de poca estona, una altra figura va aparèixer de la mateixa manera. Era com si el terra s'hagués tornat tou i es pogués travessar com si fos de mantega. Un cop fora els dos homes, sabates incloses, el terra va tornar a segellar-se.

Tots dos eren molt semblants: alts, prims, ben pentinats i elegantment vestits. Portaven sabates llustroses, camisa impecable, vestit blau, corbata a joc i un luxós rellotge de polsera.

—És aquí? —va preguntar un d'ells.

—Sí —va respondre l'altre, que va ensumar fortament pel nas—. Respira aquest aire d'innocència; no t'agrada?

—En absolut.

—Ha, ha, ha, no et preocupis, aviat l'eliminarem.

Van caminar una estona observant els edificis del seu voltant. Semblava un barri tranquil.

—Aquí —va dir un dels homes aturant-se. El seu company el va imitar.

Davant seu, en el límit d'aquell barri, s'alçava una fàbrica.

—Qui és el nostre objectiu?

—Algú que serà molt fàcil d'enredar.

L'home que acabava de parlar va tornar a respirar profundament abans d'afegir:

—M'encanta la meva feina.

Primera part

Els homes subterrànis

Al
barri
de
l'Esperança
es reciclen

il·lusions

1

Aquesta història va passar al barri de l'Esperança. De quina ciutat? Bé, és millor que ho mantinguem en secret. Si algú dels qui llegiu aquest llibre sou d'allà, potser reconeixereu algunes de les coses que aquí explicarem. Per què es deia així aquest barri? Ningú ho sap. Algú va tenir un dia la feliç idea de posar-li aquest nom. Un sabia que era en aquest barri perquè en un mur d'un dels seus carrers hi havia una pintada que deia: «Al barri de l'Esperança es reciclen il·lusions». Sens dubte, un artista urbà es va sentir inspirat per l'afortunat nom del barri i pels seus habitants. I és que allà la gent era optimista, alegre, tots els veïns es coneixien i s'ajudaven entre si. Bé, tots menys un.

En Pere Pedrolo era un home de seixanta anys d'aspecte seriós. Sempre portava corbata. Vestia de gris, com els seus cabells i el seu caràcter. Vivia sol, segurament perquè no el suportava ningú, ja que tenia molt mal geni i sempre protestava. Tot el que no era com a ell li agradava li semblava absurd, ja que era incapaç de posar-se en el lloc dels altres.

Dirigia una empresa que fabricava cargols i femelles, entre altres peces de bricolatge i construcció. Quan tornava de la feina, creuava el parc del barri, on solia coincidir amb els nens i nenes que hi jugaven després de l'escola. Quan els veia jugant als gronxadors, sempre deia en veu alta:

—Aquests nens haurien d'estar estudiant. Als seus pares hauria de fer-los vergonya. Feu alguna cosa útil, dimonis! —cridava.

Al barri, els nens l'anomenaven «el vell de pedra». En part, pel seu cognom, Pedrolo, però també perquè els semblava que tenia un cor de pedra. Tot i que encara no s'havia jubilat, als nens els semblava molt vell. Això és perquè a la gent que es queixa per tot li surten més arrugues a la cara. Ho va confirmar un estudi molt seriós que van fer els estudiants de cinquè de primària de l'escola del barri. L'estudi, publicat a la prestigiosa revista del col·legi

(que tenia l'estrambòtic nom de *Paparrres news*), incloïa les observacions de tota la classe. Durant una setmana, els estudiants van apuntar la quantitat de queixes que havien fet els seus pares i després els van fer una foto. L'esgarri-fós resultat va ser que els que més es queixaven eren els que més arrugues tenien. El pare d'en Quim, per exemple, que sol queixar-se molt dels seus fills, entre altres moltes coses, semblava la mòmia de Tutankamon.

I ara, permeteu-me que us presenti la Colla dels Cacaquets. Era un grup d'amigues i amics que anaven junts a l'escola del barri: la Sandra, l'Albert, la Beatriu i l'Òscar. La Sandra treia bones notes en tot menys en matemàtiques (sovint deia: «Què passa? No es pot ser bona en tot, oi?»). L'Albert era molt esportista, tenia els cabells llisos i negríssims, amb la qual cosa semblava que portés sempre un casc al cap. La Beatriu, una noia simpàtica amb la cara esquitxada de pigues, era molt aficionada a llegir i sovint anava amb un llibre a les mans. L'Òscar era aficionat a la música i, quan no jugava amb els seus amics, aprenia acords amb la guitarra. Doncs bé, la colla estava a punt d'ampliar-se.

Els Cacaquets jugaven sempre al parc del barri quan sortien de l'escola. Aquell lloc era magnífic. Tenia molts arbres i plantes, en els quals podies observar els insectes

SANDRA

ALBERT

La Colla dels Cacauets

BEATRIU

ÒSCAR

més curiosos. També hi havia espais on podies córrer, i fins i tot hi havia gronxadors. La colla hi anava totes les tardes. El dia que va començar aquesta estranya història, els Cacauets estaven jugant a bales. Llavors van sentir una veu.

—Això és absurd. Jugar amb boletes. Per a què us serveix, això, eh?

Tots es van girar i allà hi havia el «vell de pedra».

—Per divertir-nos —li va contestar la Sandra.

—Divertir-vos? Hauríeu d'estar estudiant! Delinqüents!

—va exclamar el senyor Pedrolo.

La Sandra no li va fer cas i va llançar la seva bala.

—Has fallat! —va dir l'Òscar.

—Bé, no es pot ser bona en tot, oi? —va dir la Sandra.

En Pedrolo els va deixar per inútils i, en girar-se per continuar el seu camí, va veure un gos que el mirava amb una pilota a la boca. L'animal l'hi va deixar davant els peus.

—Però què vol aquest gos? Trucaré a la gossera! —va exclamar.

L'amo del gos va venir corrent, va agafar la seva mascota i es va excusar:

—Perdoni, espero que no l'hagi molestat; només volia jugar.

—Tinc cara de gos?

—No, és clar que no.

—Doncs per què haig de jugar amb gossos? —va dir en Pedrolo, allunyant-se.

Després va veure dues nenes que corrien amb els braços estesos en creu.

—Es pot saber què feu? —els va preguntar.

—Anem en mode avió! —van exclamar les nenes.

—Completament absurd! —va respondre.

Abans d'arribar a la sortida del parc, una nena va xocar amb ell. Corria intentant fer volar un estel i no va ser a temps d'esquivar-lo.

—Però tu ets ximple o què?

—Perdoni, senyor —es va disculpar la petita.

—Què dimonis pretens?

—Fer volar un estel —va dir la nena.

—Per què?

—Com? —va preguntar ella.

—Que per què vols fer volar un estel.

—Doncs... no ho sé.

—No ho saps. I a tu et sembla normal fer una cosa sense saber per què la fas?

La nena el va mirar confosa, sense saber què dir.

—Absurd, completament absurd! —va dir el senyor Pedrolo sortint del parc.

La colla dels Cacauets es va acostar a la petita, que es deia Abigaïl, tot i que tothom li deia Abi. La coneixien del col·legi, però ella anava uns cursos per sota del seu.

—Estàs bé, Abi?

—Aquest senyor que sempre es queixa diu que soc ximple.

—És el vell de pedra, no li facis cas —va dir l'Albert.

—Per què sempre es fica amb nosaltres? —va preguntar l'Abi.

—És un amargat, no deixis que t'amargui a tu —va dir l'Òscar—. Escolta, tu sempre vens a aquest parc, com nosaltres. Per què no t'uneixes a la nostra colla?

—Puc ser una Cacauet? —va preguntar il·lusionada, ja que la colla era coneguda a l'escola.

—És clar! —va respondre l'Albert.

—Només has de jurar sobre un cacauet —va dir la Sandra.

—Crec que en tinc un —va dir l'Òscar traient alguna cosa de la butxaca; era un cacauet amb closca.

